

O ŽIŽKOVĚ STOLE

Po Husově smrti — mistra Jana Husa upálili na hranici v Kostnici — se do Čech valila a valila cizí vojska. V českých zemích vypukly vády a bouře. Proti nepřátelům se postavil do čela vojsk Jan Žižka. K jeho šikům se hlásili prostí sedláci a chudí lidé.

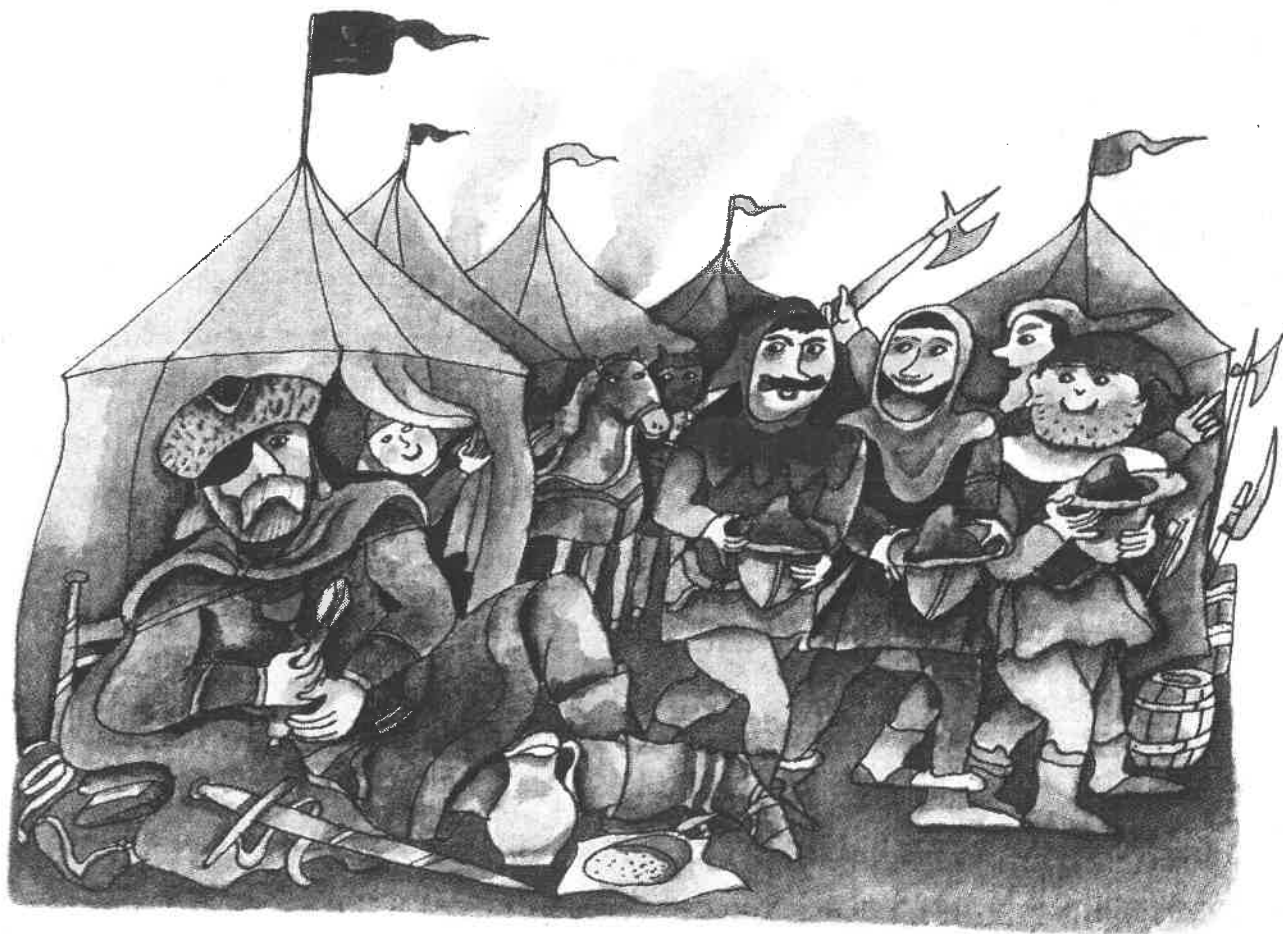
Žižka byl moudrý a chytrý vojevůdce, vojáci ho měli rádi jako otce. V jedné bitvě ztratil jedno oko a potom, když obléhal hrad Rábí, šíp mu vystřelil i druhé oko. A přece vedl své vojáky do bitev jako nikdo jiný, jako kdyby už napřed věděl, co nepřátelé udělají. Jezdil prý na bílém koni, tvář měl porostlou krátkými vousy a na hlavě nosil kulatou čepici s kožešinou.

Jednou se Žižka vracel z výpravy proti Uhrům, bojoval tam proti králi Zikmundovi. Nejdřív prošel se svým vojskem celou Moravu, překročil hranice do Čech, táhl přes Litomyšl a dál k hradu Košumberku. Tam poblíž je vesnice Bílý Kůň. Když se k ní dostal, rozkázal, aby se vojsko zastavilo a že si všichni odpočinou. Postavili stany a rozbili tábor. Po tom dlouhém pochodu a po půtkách v uherské zemi byli všichni unaveni — a Žižka sám nejvíc.

Vojáci se mezi sebou radili a řekli si: Nejdřív se musíme postarat o svého vůdce!

Víte, co udělali?

Každý voják sňal z hlavy helmici, do helmice nabral hlínu, šel v zástupu a vysypal ji na poli.

Tak šli vojáci jeden po druhém znovu a ještě znovu. Sypali a sypali hlínu z helmice — až na poli vyrostl pěkný pahorek. Nahoře byl rovný a hladký — vypadal jako stůl.

Když přišlo poledne, Žižka na tom pahorku se svými hejtmany, uprostřed svého vojska, poobědval.

Na třetí den vojsko odtud odtáhlo k Vysokému Mýtu a dál do Čech. Ale tomu pahorku, co Žižkovi vojáci nakupili, se od těch časů začalo říkat po celém okolí Žižkův stůl.

Ten pahorek byl u všech lidí ve velké úctě. Stalo se, že pole koupil jiný sedlák. Nový majitel si říkal: Škoda toho místa, že leží ladem! Kolik by tady mohlo růst obilí! Rozhodl se, že vršek rozkopá a že jej promění zase v úrodné pole. Zapřáhl volky do

pluhu a začal orat. Jen se ale pluh dotkl kopečku, volek klopýtl a zlomil si nohu — do rána bylo po něm.

Podruhé to po něm už nikdo nezkoušel. Říkalo se, že Žižkův stůl je očarovaný.

